

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek
Stalna služba u Valpovu
Kralja P. Krešimira IV br. 3
31550 Valpovo

Poslovni broj: P-936/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, Stalna služba u Valpovu, po sucu toga suda Goranu Jokiću, u pravnoj stvari tužitelja Vlatka Klobučara, OIB: 82685051771, iz Valpova, Tina Ujevića 52a, zastupanog po punomoćniku Marijanu Belčiću, odvjetniku u Osijeku, protiv tuženika Slatinska banka d.d., OIB: 42252496579, sa sjedištem u Slatini, Vladimira Nazora 2, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Kožul i Petrinović d.o.o., Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne rasprave održane 24. rujna 2026., u prisutnosti tužitelja osobno uz svog punomoćnika, te u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, odlukom objavljenom 2. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna odredba:

- iz čl. 7. Ugovora o dugoročnom nenamjenskom gotovinskom kreditu br. 6138048854, sklopljenog dana 13.08.2007. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi:

“Korisnik kredita je dužan uplatiti naknadu za odobrenje kredita po Odluci o tarifi naknada u poslovanju s građanima i građansko-pravnim osobama u visini 4,00% na iznos kredita jednokratno unaprijed....“

II. Nalaže se tuženiku Slatinska banka d.d., OIB: 42252496579, sa sjedištem u Slatini, Vladimira Nazora 2, da tužitelju Vlatku Klobučaru, OIB: 82685051771, iz Valpova, Tina Ujevića 52a, plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 1.040,00 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 2. listopada 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja

je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

III. Odbija se tužitelj Vlatko Klobučar, OIB: 82685051771, iz Valpova, Tina Ujevića 52a, s preostalim zahtjevom za naknadu troškova postupka iznad iznosa od 1.040,00 eura do zatraženog iznosa od 1.165,00 eura, kao neosnovanim.

Obrazloženje

1. Tužitelj je ovome sudu 7. lipnja 2026. podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti. U tužbi u bitnom navodi da je u svojstvu korisnika kredita sa tuženikom, kao kreditorom sklopio dana 13. kolovoza 2007. Ugovor o kreditu br. 6138048854, dalje u tekstu: Ugovor. Tuženik je Ugovorom tužitelju, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsnoj protuvrijednosti iznosa od 15.000,00 eura. Tužitelj se obvezao navedeni iznos kredita vratiti s pripadajućim kamatama na rok od deset godina. Predmetnim Ugovorom u članku 7. ugovorena je jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 4,00% od ukupnog iznosa odobrenog kredita, s tim da se ista plaća prije korištenja kredita. Tužitelj naglašava da se o toj odredbi, koja se u svakodnevnom govoru naziva i odredbom o ulaznoj naknadi, nije pojedinačno pregovaralo, već je ista kao takva unaprijed formulirana i od strane tuženika (banke) implementirana u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Zbog toga smatra da tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje. Slijedom svega navedenog smatra da predmetna odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri te je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega istu smatra nepoštenom i ništetnom. Stoga traži da sud nakon provedenog postupka usvoji tužbeni zahtjev tužitelja te da presudom utvrdi da je predmetna odredba ništetna. Uz to traži da sud obveže tuženika da tužitelju nadoknadi troškove ovog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je u bitnom naveo da osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja te osporava osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva, kao i postojanje pravnog interesa tužitelja jer smatra da tužitelj nema nikakvu pravnu korist od samog čina utvrđenja ništetnom predmetne ugovorne odredbe. Naglasio je da osporava tužitelju svojstvo potrošača u predmetnom ugovornom odnosu. Istaknuo je prigovor zastare te je naglasio da je bio ovlašten ugovoriti i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva jer takvo ugovaranje, odnosno naplata nije u suprotnosti s pozitivnim propisima koji su bili na snazi u to vrijeme. Slijedom svega navedenog predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu troška tuženiku.

3. Tijekom postupka stranke su u cijelosti ostale kod svojih navoda iz tužbe, odnosno odgovora na tužbu.

4. Sud je u dokaznom postupku saslušao tužitelja na okolnosti ima li isti svojstvo potrošača u predmetnom ugovornom odnosu, je li neposredno pregovarao s tuženikom o spornoj odredbi Ugovora te je li od tuženika dobio potpune informacije i obavijesti koje se odnose na spornu odredbu. Na kraju dokaznog postupka izvršen je uvid te je pročitana dokumentaciju sadržanu u spisu i to: Ugovor o dugoročnom nenamjenskom gotovinskom kreditu na str. 5-8 spisa, pismeno tuženika upućeno punomoćniku tužitelja na str. 9, interni nalog za knjiženje na str. 10, te potvrda o uplati na str. 14-15.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje nišetnom ugovorne odredbe čl. 7.. Ugovora (str. 5-7 spisa) u djelu u kojem je ugovorena naplata naknade za obavljanje bankarskih usluga prilikom obrade kreditnog zahtjeva.

6. Među strankama nije sporno da je između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika, kao kreditora sklopljen predmetni Ugovor dana 13. kolovoza 2007. (str. 5-7 spisa). Također nije sporno da je tuženik od tužitelja naplatio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva prije korištenja kredita u iznosu od 4.383,88 kuna, a što između ostalog proizlazi iz tuženikovog pisanog odgovora na tužiteljev zahtjev od 22. travnja 2026. (str. 9 spisa).

7. Među strankama je sporno je li nišetna odredba temeljem koje je tuženik od tužitelja naplatio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a koja je sadržana u članku 7. Ugovora. Sporno je ima li tužitelj svojstvo potrošača u predmetnom ugovornom odnosu, kao i je li nastupila zastara. Također je sporno ima li tužitelj uopće pravni interes za vođenje ove parnice.

8. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je kredit podigao radi dovršetka obiteljske kuće te je sredstva iz kredita u cijelosti iskoristio za tu namjenu. Kuću je cijelo vrijeme koristio isključivo za stanovanje, nije u njoj obavljao nikakvu djelatnost, odnosno poslovnu aktivnost, poslove vezane za obrt ili slično. Pročitao je ugovor prije potpisa. Pitao je zaposlenika tuženika zbog čega se naplaćuje sporna naknada te mu je rečeno da je takva poslovna politika banke. Nisu mu ništa dalje pojašnjavali, niti su mu rekli zbog kojih se točno troškova i kojeg razloga ta naknada stvarno naplaćuje. Nije mogao pregovarati o sadržaju ugovornih odredbi, jer je dobio od strane tuženika gotov sastavljeni ugovor koji je jedino mogao pročitati i potpisati, a da je odbio potpisati Ugovor zbog sadržaja odredbi koje su u istom navedene, pretpostavlja da mu ne bi niti bio odobren taj kredit.

9. Ovako dan iskaz sud u cijelosti smatra istinitim jer je tužitelj iskazivao jasno i okolnosno u skladu sa sjećanjem. Njegov iskaz u skladu je sa sadržajem Ugovora iz kojeg jasno proizlazi da je Ugovor sastavljen od strane tuženika (banke), prema unificiranom obrascu uz upotrebu strogo formalnih, laiku teško razumljivih izraza, u kojem se mijenjaju samo osobni podaci korisnika kredita te iznos kredita i rok otplate. U takvim okolnostima, životno je da tužitelj kao laik prije potpisa Ugovora nije imao mogućnost utjecati na sadržaj pojedinih odredbi Ugovora.

10. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, 13. kolovoza 2007. (str. 5-7 spisa), na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/2007 i

125/2007, dalje ZZP/07). Iz čl. 96. st. 1. ZZP/07 proizlazi da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenju uzrokuju značajnu neravnotežnu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2. istog članka propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, s tim da iz st. 4. istog članka proizlazi da je teret dokaza o činjenici da se je o unaprijed sastavljenoj odredbi pojedinačno pregovaralo na trgovcu. Nadalje, iz čl. 102. st. 1. i 2. ZZP/07 proizlazi da je nepoštena ugovorna odredba ništava te da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe. Iz čl. 3. st.1.toč.1. ZZP/07 proizlazi da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

11. Posljedice ništetnosti proizlaze iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23; dalje ZOO), kojim je propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Zaključno treba naglasiti da iz čl. 324. st. 1. ZOO-a proizlazi da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe, s tim da identično proizlazi i iz čl. 102. st. 2. ZZP/07. Štoviše iz čl. 324. st.2. ZOO-a proizlazi da će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

12. Nakon ovako provedenog dokaznog postupka, te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, u skladu sa čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje ZPP), a na temelju rezultata cjelokupnog postupka i primjene citiranih odredbi, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

13. Na tuženiku je temeljem citiranog čl. 96. st. 4. ZZP/07 bio teret dokaza da se pojedinačno pregovaralo o spornoj ugovornoj odredbi o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva. Međutim, tuženik u provedenom postupku nije dokazao tu činjenicu, kao niti činjenicu da tužitelj nema svojstvo potrošača. Štoviše tuženik u tom smislu nije niti ponudio odgovarajuće dokaze, npr. saslušanje u svojstvu svjedoka osobnog bankara ili drugog djelatnika tuženika koji je sudjelovao u sklapanju Ugovora..., a iz kojih bi dokaza da su izvedeni bilo moguće zaključivati da su tužitelju pri sklapanju ugovora tuženikovi zaposlenici suštinski protumačili i objasnili značaj i

posljedice sporne ugovorne odredbe. Iz iskaza tužitelja saslušanog u dokaznom postupku proizlazi da je isti kredit utrošio za dovršetak obiteljske kuće koju je cijelo vrijeme koristio za stanovanje, dakle ta sredstva nije utrošio radi obavljanja poslovne djelatnosti. Iz svega navedenog proizlazi da tužitelj ima svojstvo potrošača u konkretnom ugovornom odnosu. Slijedom navedenog, tužitelj je u smislu čl. 3. st.1.toč.1. ZZP/07 s tuženikom kao trgovcem sklopio predmetni Ugovor u svrhe koje nisu namijenjene tužiteljevom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. S druge strane tuženik u tom ugovornom odnosu djelovao je u okviru svoje djelatnosti pa stoga sud izvodi zaključak da je predmetni Ugovor potrošački.

14. Nadalje, tužitelj je izjavio da mu djelatnici tuženika nisu ništa pojašnjavali vezano za samu svrhu i namjenu naplate sporne naknade, već da su mu samo rekli da se naknada za obradu kreditnog zahtjeva mora naplatiti temeljem politike banke. U takvim okolnostima treba naglasiti da ne bi bilo dostatno niti da je tužitelju sporna odredba u vrijeme sklapanja ugovora pojašnjena samo formalno i gramatički kroz informativne letke kojima je moguće tuženik prezentirao kredite ili kroz kratke obavijesti djelatnika tuženika, ako tužitelju takve obavijesti nisu bile suštinski razumljive. Tuženik je tužitelju trebao pružiti potpune informacije temeljem kojih je tužitelj suštinski mogao shvatiti značenje odredbe o naplati naknade za bankarske usluge prilikom obrade kreditnog zahtjeva, njezinoj visini te kako bi na temelju toga nastavno tužitelj mogao procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogle imati za njegove financijske obveze. Isti je tužitelja kao stranku predmetnog ugovornog potrošačkog odnosa trebao upoznati sa svrhom i namjenom naplate sporne naknade, na jasan način mu pojasniti na kakve se troškove bankarskih usluga ista odnosi. To je tuženik mogao samo da je tužitelju omogućio aktivno pregovaranje i potpune obavijesti kojim se sporna ugovorna odredba čini suštinski razumljivima, a isti očito to nije omogućio jer je prema izjavi tužitelja istom predao na potpis unaprijed sročeni ugovor koji da je tužitelj odbio potpisati tad moguće ne bi realizirao kredit. Na taj način je tuženik suprotno načelu savjestnosti i poštenja prouzročio značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača zbog čega je odredba o naplati naknade za obavljanje bankarskih usluga nepoštena u smislu, u vrijeme sklapanja Ugovora važeće odredbe čl. 96. st. 1. i 2. ZZP/07. Nepoštenost predmetnih odredbi temeljem čl. 102. st. 2. ZZP/07 posljedično povlači za sobom ništetnost onog djela odredbe članka 7. Ugovora, koji se odnosi na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva.

15. Po stavu ovog Suda sama činjenica što je tužitelj kredit otplatio u cijelosti nije zapreka da se isti poziva na ništetnost predmetne ugovorne odredbe. Naime, prema čl. 328. ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti ne gasi se pa se na ništetnost ugovora ili pojedine njegove ugovorne odredbe može pozivati svaka zainteresirana osoba, a tužitelj, kao stranka Ugovora to u svakom slučaju jeste i za navedeno ima pravni interes budući da u slučaju utvrđenja ništetnosti može nastavno tražiti i povrat danog u izvršenju predmetne ništetne ugovorne odredbe. Zbog tih razloga je neosnovano tuženikovo prigovaranje zastari te pozivanje da tužitelj nema pravni interes samo deklaratornim zahtjevom, bez istovremenog isticanja zahtjeva za isplatu, tražiti zaštitu svojih prava. Štoviše, u slučaju pravomoćnosti ove Presude, s obzirom da je iznos naplaćene naknade temeljem predmetne odredbe među strankama

nesporan, tuženik će dobrovoljnom isplatom tog iznosa moći izbjeći nastavno vođenje novog postupka za isplatu, a s tim u vezi izbjeći će i daljnje troškove takvog postupka. S tim u vezi tuženiku se skreće pozornost da u slučaju pravomoćnosti ove Presude ne bi bio u zastari niti mogući nastavni zahtjev tužitelja kojim bi tražio od tuženika da mu vrati sve ono što je naplatio temeljem ništetne odredbe. To stoga što je građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio Zaključak da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, pa prema navedenom shvaćanju početak tijeka zastare za mogući zahtjev za isplatu nastupit će tek s eventualnom pravomoćnosti ove Presude.

16. Zaključno treba naglasiti da ništetnost djela odredbe članka 7. Ugovora, koja se odnosi na naplatu naknade za bankarske usluge, zbog razloga iz citiranog čl. 324. ZOO-a te odredbe čl. 102. st. 2. ZZP/07, koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, nije za sobom povukao ništetnost cijelog Ugovora pa je isti u preostalom djelu i dalje na snazi. Slijedom svega navedenog odlučeno je kao u izreci Presude pod točkom I..

17. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na čl. 154. st 1. ZPP-a, s tim da su troškovi odmjereni sukladno Tarifi o nagradama i naknadama troškova za rad odvjetnika, "Narodne novine" broj: 138/23, dalje Tarifa prema vrijednosti predmeta spora koja je u tužbi naznačena u iznosu od 1.340,50 EUR.

Tužitelju su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to kako slijedi:

- iznos od 200,00 eura za sastav tužbe (Tbr. 7. točka 1. Tarife),
- iznos od 200,00 eura za sastav obrazloženog podneska od 9. srpnja 2026. (Tbr. 8. točka 1. Tarife), jer se tužitelj tim podneskom očitovao o tuženikovom odgovoru na tužbu,
- iznos od 200,00 eura za zastupanje na pripremnom ročištu/glavnoj raspravi održanoj 24. rujna 2026. (Tbr. 9. točka 1. Tarife),
- iznos od 100,00 eura za zastupanje na ročištu za objavu presude (Tbr, 9. točka 4. Tarife)

Prema tome tužitelju su ukupno za radnje punomoćnika temeljem Tarife priznati troškovi u iznosu od 700,00 eura na koji je iznos pridodan PDV po stopi od 25% tako da troškovi zastupanje ukupno iznose 875,00 eura. Pored troškova punomoćnika tužitelju su priznati i stvarni troškovi sudskih pristojbi za tužbu u iznosu od 55,00 eura te dužnu pristojbu na presudu u iznosu od 110,00 eura, jer se u konkretnom slučaju ne radi o sporu koji je pokrenut na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa pa samim tim tužitelj nije oslobođen plaćanja sudskih pristojbi. Prema tome tužitelju su priznati troškovi u ukupnom iznosu od 1.040,00 eura. Svi naprijed navedeni troškovi bili su prema ocjeni ovog Suda tužitelju potrebni za konačni uspjeh u ovom sporu pa su mu isti i dosuđeni.

18. Tužitelj je odbijen sa zahtjevom za naknadu troškove sastava po pomoćniku odvjetniku podneska kojim je od tuženika (banke) zatražio podatke o visini naplaćenih naknada temeljem sporne odredbe. To stoga što taj podnesak prema ocjeni ovog Suda nije bio od nikakvog utjecaja za uspjeh tužitelja u ovom postupku jer isti ne traži u tužbenom zahtjevu isplatu već samo utvrđenje da su sporne odredbe ništetne. Također isti je odbijen i sa zahtjevom za naknadu troškova sastava po punomoćniku podneska od 10. lipnja 2026. jer je uz isti tužitelj dostavio potvrdu o uplati sudske pristojbe, a što prema ocjeni ovog suda također nije bilo od utjecaja na konačni ishod postupka.

19. Slijedom svega navedenog odlučeno je kao u izreci.

Valpovo, 2. listopada 2026.

Sudac
Goran Jokić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu, koja se podnosi putem ovog suda, u roku 15 (petnaest) dana od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena bez obzira što na isto nije pristupila, odnosno od dana primitka prijepisa presude, ako nije bila uredno obaviještena.

Dostaviti:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088e-04f77**

Kontrolni broj: **05f03-3fcc9-bbfbf**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.